

Teologia Reformată – Ce se ascunde în spatele ei?

6 Răpirea înainte de Necazul cel mare

Răpirea și revenirea lui Isus în putere și glorie coincid în Teologia Reformată. Creștinii influențați de Teologia Reformată nu recunosc, în general, o posibilă revenire a Domnului în orice moment.¹ Și aici nu există o singură teologie reformată, ci așteptări diferite privind timpul din urmă. Cu toate acestea, cele mai multe dintre aceste așteptări nu diferențiază venirea Domnului *pentru Biserică* de revenirea Domnului *pentru Israel*. Așteptările pentru viitor au o mare influență asupra vieții noastre personale. De exemplu, cunosc creștini care emigrează în America de Sud, pentru că ei cred că vor trebui să treacă prin Necazul cel mare. În opinia mea, ei văd pe bună dreptate că Europa (Imperiul Roman reînviat) va fi atunci epicentrul acestui necaz. Alții au pivnițele pline de alimente și sunt mai mult în așteptarea acestui necaz sever și a venirii lui antihrist, decât în așteptarea venirii Domnului în orice moment.

Pentru mulți creștini influențați de Teologia Reformată, doctrina răpirii înainte de Necazul cel mare pare neverosimilă, fie și numai pentru că se presupune că ea a fost învățată abia în secolul al XIX-lea.² Cu toate acestea, apostolul Pavel a învățat deja răpirea în prima sa epistolă pe care a scris-o (1 Tesaloniceni) în așa fel încât a diferențiat-o de „Ziua Domnului”.

El a înțeles răpirea ca pe o încurajare. Domnul va veni la o Biserică încurajată. Sună cu totul diferit atunci când El apare cu putere și mare glorie, atunci ar fi o mare „jale” în țară (Matei 24.30). Mai multe despre acest subiect mai jos.

Desigur, și Pavel știa de o singură revenire, dar în scrisorile sale el subliniază atât prima (de exemplu, 1 Tesaloniceni 4.13-18), cât și a doua fază (de exemplu, 1 Tesaloniceni 3.13) a revenirii lui Hristos. În 2 Tesaloniceni 2, el tratează ambele faze în cadrul unui singur capitol.

Nu este surprinzător faptul că doctrina răpirii înainte de Necazul cel mare a fost repede uitată, deoarece Pavel se aștepta deja ca „după [plecarea sa] lupi îngrozitori ... vor intra” și chiar „dintre voi [ei, adică din rândul creștinilor] se vor ridica oameni vorbind lucruri stricate” (Faptele apostolilor 20.29). Domnul Însuși anunțase că va fi o caracteristică a epocii creștine faptul că doctrina revenirii Domnului va fi curând neglijată și în cele din urmă uitată cu totul (a se vedea Matei 24.45-25.30).³

Un mare pericol al vremurilor noastre este tocmai acela că noi considerăm ceva adevărat doar (sau mai ales) pentru că este deja atât de vechi și nu pentru că așa este scris în Scriptură. Totul, fie el vechi sau nou, trebuie să fie testat pe baza Cuvântului lui Dumnezeu. Darurile

---

¹ D. Martyn Lloyd-Jones descrie punctul de vedere tradițional (al Teologiei Reformate): „Aceasta [Răpirea credincioșilor în orice moment] diferă de punctul de vedere tradițional, pe care vi l-am prezentat, care spune că antihristul trebuie să apară și să fie revelat înainte ca a doua venire a Domnului nostru să poată avea loc”. D. M. Lloyd-Jones, *Gott und seine Gemeinde*, Waldems (3L) 1997, pag.174; Vezi și R. C. Sproul, *Glauben von A-Z*, Waldems (3L) 2008, pag. 320.

² A se vedea: W. Grudem, *Biblische Dogmatik*, Bonn; Hamburg (VKW; Arche-Medien) 2018, de la pag. 1255.

³ Multe alte învățături biblice, de exemplu doctrina justificării prin credință, au fost de asemenea uitate.

Răpirea înainte de Necazul cel mare

învățătorilor, pe care Domnul le-a dat Bisericii Sale - trecute și prezente - trebuie, de asemenea, luate în considerare, deoarece sunt necesare pentru „desăvârșirea sfinților” (Efeseni 4.12).

Cele 70 de săptămâni-an din Daniel 9⁴

Cele 70 de săptămâni-an din Daniel 9 sunt de obicei numărate fără întrerupere de către creștinii marcați de Teologia Reformată. Uneori, 69,5 săptămâni-an sunt înțelese literal, iar ultima jumătate de săptămână-an este interpretată atât literal, cât și simbolic. Sau există un gol între anii 34 d.Hr. și 66 d.Hr., deoarece unii cred că „Necazul cel mare” a fost împlinit odată cu distrugerea Ierusalimului în anul 70 d.Hr. Alții spun că Necazul cel mare a continuat de la cruce și că Hristos se va întoarce la un moment dat la „judecata de apoi”, așa cum este numită de obicei.⁵ Teologia Reformată nu recunoaște o viitoare Împărăție de o mie de ani a păcii, în care promisiunea pentru Israel va fi împlinită.⁶

Un gol în cele 70 de săptămână-ani

Cu toate acestea, interpretările de mai sus adăpostesc mari dificultăți. Pentru a demonstra aceste dificultăți, ar trebui să oferim o interpretare verset cu verset a importantului capitol 9 din cartea Daniel și, de asemenea, una a lui Matei 24. Pentru această interpretare, vă trimit la cartea menționată mai sus *Bogăția uitată*. Aici aș dori să mă limitez la câteva puncte, pentru a încuraja continuarea studiului.

Dacă urmărim interpretarea literală a cuvântului profetic, atunci în Daniel 9.24 găsim un total de șase puncte⁷ care urmau să fie împlinite *pentru poporul lui Daniel* după cele 70 de săptămână-ani:

- **Daniel 9:24:** Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale sfinte pentru
  - (1) a înceta fărâdelegea și pentru
  - (2) a pune capăt păcatelor și pentru
  - (3) a ispăși nelegiuirea și pentru
  - (4) a aduce dreptatea eternă și pentru a
  - (5) pecetlui viziunea și profetul și pentru
  - (6) a unge pe Sfântul Sfinților.

Aceste puncte nu s-au împlinit până în ziua de azi.⁸ Aceasta arată clar că ar exista un gol după cele 69 de săptămână-ani după ce „Unsul va fi nimicit” (Daniel 9.25). Acest gol este sugerat și

---

⁴ Recomandare: W. Mûcher, *Der Prophet Daniel*, Lychen (Daniel-Verlag) 2016

⁵ A se vedea: H. W. Deppe, *Die große Drangsal*, Augustdorf (Betanien) 2022; D. M. Lloyd-Jones credea că „necazul cel mare” va avea loc cu puțin timp înainte de revenirea Domnului. A se vedea: D. M. Lloyd-Jones, *Gott und seine Gemeinde Waldems* (3L) 1997, pag. 281.

⁶ A se vedea nota de subsol 61.

⁷ Vezi: *Der sechsfache Segen nach Abschluss der 70. Jahrwoche* de R. A. Huebner - <https://www.soundwords.de/a1113.html>, (Traducerea în limba română accesibilă la linkul: <https://www.soundwords.de/bindecuvantarea-in-esita-de-la-sfarsitul-celei-de-a-70-a-saptamana-an-a12158.html>)

⁸ Pe de altă parte, pot trăi foarte bine cu diverse aplicații la Biserica nou-testamentală. Dar ele nu sunt împliniri.

Răpirea înainte de Necazul cel mare

în versetul 26, dar și în alte locuri din Vechiul Testament.⁹ Trebuia să existe o perioadă despre care se spune: „și până la sfârșit va fi război: pustiriile hotărâte” (Daniel 9.26). Abia apoi ar trebui să mai fie o săptămână-ani, care ar fi împărțită în două părți (compară cu Daniel 9.27).

Se spune uneori că presupunerea unui gol este inacceptabilă din punct de vedere biblic, dar unii comentatori ai Teologiei Reformate presupun, de asemenea, un gol între anii 31 d.Hr. și 66 d.Hr.¹⁰ Este uimitor faptul că acest gol li se pare acceptabil, dar un gol mai lung în care taina lui Hristos ar fi revelată nu li se pare acceptabilă.

Oricine a citit cu atenție ultimul capitol „Teologia legământului” își va fi dat seama că Dumnezeu a revelat în epoca actuală o taină care a fost ascunsă de-a lungul veacurilor și „nu a fost făcută cunoscută fiilor oamenilor” (Efeseni 3.5). După ce Domnul Isus a fost pironit în cuie pe cruce, iar „Mesia a fost nimicit” și nu avea să aibă nimic, Dumnezeu Și-a deschis inima și a făcut cunoscut planul Său etern. În golul dintre săptămâna-ani a 69-a și a 70-a Dumnezeu „ia dintre națiuni un popor pentru Numele Său” (Faptele apostolilor 15.14). El Își întrerupe planul cu pământul și Își dezvăluie planul ceresc. Noi nu trebuie să spiritualizăm scripturile profetice, ci să ținem cu tărie de faptul că Dumnezeu este capabil să Își îndeplinească în mod literal promisiunile pentru „poporul lui Daniel”.

Discursul referitor la sfârșitul timpului din Matei 24

După cum înțeleg eu, discursul Domnului Isus din Matei 24 referitor la sfârșitul timpului nu se referă la evenimente istorice care sunt acum înapoia noastră, ci la evenimente viitoare. El nu este adresat Bisericii, ci poporului Israel. Aceasta poate fi recunoscut foarte clar prin faptul că în discursul Domnului referitor la sfârșitul timpului se menționează diferite puncte care au un caracter foarte clar iudaic:

- urâciunea pustirii (versetul 15a),
- un loc sfânt (versetul 15b; în creștinism nu există locuri sfinte!),
- Iudeea și munții învecinați (versetul 16),
- sabatul (versetul 20),
- referirea la falșii Hristoși (versetul 24a; Biserica nu-și așteaptă Domnul pe pământ, ci pe nori!)
- înșelăciunea prin semne și minuni¹¹ (versetul 24b) și

---

⁹ A se vedea: *Gibt es im Alten Testament Raum für eine „himmlische Einschaltung“?* de R. A. Huebner - <https://www.soundwords.de/a1139.html>.

¹⁰ În broșura menționată, *Die große Drangsal* (Betanien-Verlag), se explică pe paginile 34-39 că cele 70 de săptămână-ani sunt o „perioadă continuă” (pag. 35). Pe de altă parte, la pagina 32, se afirmă că „urâciunea pustirii” din Daniel 9.27 și Matei 24.15 și-a găsit împlinirea abia sub Titus, în anii 66-70 d.Hr. Dar dacă cei 70 de săptămână-ani ar fi o „perioadă continuă”, conform acestei interpretări, „urâciunea pustirii” trebuie să își fi găsit împlinirea în anii 31-34 d.Hr. (imediat după moartea lui Isus pe cruce). Această problemă este aparent rezolvată prin interpretarea celor 70 de săptămână-ani ca un număr aproximativ, sau că Necazul cel mare trebuie să dureze până la revenirea Domnului.

¹¹ Semnele și minunile sunt oferite și în creștinism, dar de obicei nu în legătură cu falșii Hristoși. Creștinii nu ar trebui să cadă în plasa falșilor Hristoși, deoarece ei nu Îl așteaptă pe Domnul lor *pe pământ*, ci *în nori* (1 Tesaloniceni 4).

Răpirea înainte de Necazul cel mare

- menționarea Fiului Omului, care este de obicei asociat cu poporul Israel (versetul 30).

Nu în ultimul rând, găsim aici indicația că, după Necazul cel mare anunțat de profetul Daniel pentru *poporul Israel*, Domnul Isus Se va întoarce *imediat* (versetul 29). Acesta este motivul pentru care unii creștini influențați de Teologia Reformată extind Necazul cel mare și îl transferă la întreaga perioadă a Bisericii creștine,¹² pentru că dacă ar fi fost literalmente trei ani și jumătate, Necazul cel mare s-ar fi terminat de mult și venirea Domnului nu s-ar fi întâmplat, pentru că atunci Domnul ar fi trebuit să se întoarcă după anul 34 d.Hr. sau cel puțin după anul 70 d.Hr., când s-a încheiat judecata asupra Ierusalimului. În Matei 24.29 se spune: „Iar *îndată* după necazul acelor zile”. Acesta este motivul pentru care oamenii optează pentru construcții auxiliare, conform cărora Necazul cel mare cuprinde întreaga perioadă a Bisericii¹³ și nu iau în considerare faptul că se spune că este vorba despre un necaz „așa cum nu a fost de la începutul lumii până acum, nici nu va mai fi vreodată” (Matei 24.21). Nu numai că noi ar trebui să trăim astăzi în vremuri de necaz epocal, dar cei trei ani și jumătate ani sunt prelungiți incomensurabil și nu se ține cont de faptul că se spune tocmai că Domnul a *scurtat* acest timp (Matei 24.22). Din nou ne confruntăm cu problema interpretării literale a celor 69,5 săptămână-ani și a ultimei jumătăți de săptămână-ani în mod simbolic și spiritualizat. Aceasta nu este o interpretare coerentă a Bibliei.

Două etape în revenirea Domnului

În opinia mea, are mult mai mult sens și este mult mai aproape de Sfânta Scriptură dacă vedem că Biblia face distincție între răpirea Bisericii, pe de o parte, și revenirea Domnului în putere și glorie, pe de altă parte. Desigur, în general vorbind, există o singură venire a Domnului, iar multe pasaje din Noul Testament sunt, de asemenea, despre această venire foarte generală a Domnului. Pentru că, în ciuda tuturor luptelor cu privire la interpretarea exactă a momentului Răpirii, principala preocupare a Domnului este ca noi să-L așteptăm în orice moment și să nu existe nimic care să slăbească această așteptare sau să ne conducă la afirmația „robului rău”: „Stăpânul meu întârzie să vină” (Matei 24.48). Cu toate acestea, Noul Testament face distincție în mai multe locuri între venirea Domnului *pentru* ai Săi și venirea Domnului *cu* ai săi.

Există două faze ale venirii Domnului. Modul în care Domnul Isus vine *pentru* ai Săi îl găsim în 1 Tesaloniceni 4.15-18, unde El vine în întâmpinarea noastră pe nori și noi suntem răpiți de El - El vine *pentru* noi, ca să ne ia la Sine (compară cu Ioan 14.1-3).

Aceasta este o descriere complet diferită de Matei 24.29-31, care se referă la revenirea Domnului cu putere și mare glorie și în care Biserica vine *cu* Domnul Isus (compară cu 1 Tesaloniceni 3.13; Zaharia 14.4). Pe lângă asemănări (nori, trâmbiță, îngeri), există însă și diferențe semnificative între 1 Tesaloniceni 4 și Matei 24:

---

¹² La fel învață și Eckard J. Schnabel în cartea sa *Das Neue Testament und die Endzeit*. E. J. Schnabel, *Das Neue Testament und die Endzeit*, Giessen (Brunnen) 2013, pag. 77-97.

¹³ H. W. Deppe scrie: „Necazul lui Hristos nu era, prin urmare, într-un anumit sens, încă încheiat după prima jumătate a celei de-a 70-a săptămână-ani, ci va fi continuat și încheiat de Biserică”. H. W. Deppe, *Die große Drangsal*, Augustdorf (Betanien) 2022, pag. 38.

Răpirea înainte de Necazul cel mare

- În Matei 24.29,30 se subliniază explicit că venirea Domnului cu putere și cu mare glorie va avea loc la scurt timp după necazul cel mare; în 1 Tesaloniceni 4 nu citim nimic despre aceasta. Dimpotrivă, în capitolul 3 citim chiar că Domnul Isus Se va întoarce și îi va aduce pe toți sfinții cu El, ceea ce înseamnă că credincioșii trebuie să fi fost răpiți la El dinainte.
- Prin urmare, dacă există o succesiune cronologică în 1 Tesaloniceni 4 și 5, aceasta este că răpirea este menționată mai întâi (capitolul 4) și abia apoi se vorbește despre „Ziua Domnului” (capitolul 5). În Matei 24, însă, Domnul vorbește mai întâi despre necazuri și apoi despre venirea cu putere și cu mare glorie. Abia apoi, așa cum cred unii, ar vorbi El deodată despre răpire („unul va fi lăsat și unul va fi luat”¹⁴; Matei 24.38-41)?
- În Matei 24.30, Domnul Se va arăta în timp ce toate semințiile țării se vor *jeli*. Conform 1 Tesaloniceni 4, Domnul va veni la o Biserică *încurajată și mângâiată*, care *așteaptă* deja venirea Sa.
- În Matei 24.30,31, Fiul Omului Se va întoarce „pe norii cerului”, iar când Își va aduna aleșii, El îi va aduna în Israel, deoarece, conform Zaharia 14.4, Domnul Își va pune picioarele pe Muntele Măslinilor la venirea Sa. În schimb, 1 Tesaloniceni 4.17 spune că Domnul Isus nu ne adună pe pământ, ci că suntem adunați la El în văzduh (compară cu 2 Tesaloniceni 2.1).
- În afară de aceasta, în Matei 24.31, cei aleși sunt adunați de îngeri, în timp ce în 1 Tesaloniceni 4.16, Domnul Isus vine în Persoană să îi ia pe credincioși (compară cu Ioan 14.1-3).
- În Matei 24.31, se pare că îngerii sună din trâmbițe pentru a-i aduna pe cei aleși; în schimb, în 1 Tesaloniceni 4.16 citim că Domnul Isus Însuși coboară „cu un strigăt” cu „trâmbița lui Dumnezeu”. Aici trâmbița lui Dumnezeu este asociată cu Domnul Însuși.

Prin urmare, venirea Domnului pentru poporul Său ceresc și a doua venire pentru poporul Său pământesc, Israel, au anumite asemănări. Cu toate acestea, întoarcerea pentru răpirea credincioșilor are o dimensiune mai profundă sau mai personală, decât întoarcerea Sa pentru poporul Său pământesc: pentru că, în timp ce credincioșii din epoca creștină sunt duși *în casa Tatălui*, aleșii poporului iudeu sunt adunați *în Israel (Ierusalim)*.¹⁵ Pe lângă aceasta, faptul că ne întâlnim cu Domnul în *văzduh* se potrivește și cu chemarea noastră cerească, și faptul că Domnul vine la Israel pe *pământ se potrivește* cu chemarea lui pământescă (compară cu Zaharia 14.4,5).

Prin urmare, Biserica așteaptă răpirea și abia atunci - posibil după o perioadă de durată nedeterminată - va începe ultima săptămână-an din Daniel, care în Apocalipsa 3.10 este numită „ceasul încercării” și se încheie cu ultimii trei ani și jumătate ai Necazului cel mare pentru Israel. Domnul Isus Se va întoarce cu putere și glorie și va putea începe Împărăția de o mie de

---

¹⁴ Însă, ideea aici nu este că credincioșii vor fi răpiți, ci că cei răi vor fi luați de pe pământ (compară cu Matei 13.40-43; Psalmul 1.4-6).

¹⁵ O mică rămășiță iudaică va fi deja în Ierusalim în acel moment (compară cu Țefania 3.12).

Răpirea înainte de Necazul cel mare

ani a păcii, diavolul va fi legat în lanțuri în abis, conform Apocalipsei 20, iar promisiunile Vechiului Testament se vor împlini la propriu pentru poporul Israel.

Va fi exact așa cum a prezis profetul Daniel:

- **Daniel 9.24:** Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale sfinte pentru
  - (1) a înceta fărâdelezea și pentru
  - (2) a pune capăt păcatelor și pentru
  - (3) a ispăși nelegiuirea și pentru
  - (4) a aduce dreptatea eternă și pentru a
  - (5) pecetlui viziunea și profetul și pentru
  - (6) a unge pe Sfântul Sfinților.

Ce binecuvântare pentru poporul Israel! Temelia acestei binecuvântări a fost pusă pe crucea de pe Golgota.

Răpirea înainte de ultima săptămână-an din Daniel

Iată câteva puncte-cheie cu privire la motivul pentru care eu personal¹⁶ cred că răpirea va avea loc înainte de ultima săptămână-an din Daniel:

- Sfânta Scriptură plasează revenirea Domnului înaintea inimilor noastre ca ceva *încurajator* pentru credincioșii din epoca actuală (compară cu 1 Tesaloniceni 4.18; Ioan 14.1-3). Totuși, dacă ar trebui să presupun că va trebui să trec printr-un necaz de proporții epocale înainte de venirea Domnului, atunci venirea Sa nu ar fi o mare încurajare. Ar fi mai degrabă ceea ce descrie profetul Amos: „Vai de voi care doriți ziua Domnului!” (Amos 5.18). Probabil că mai degrabă L-aș ruga pe Domnul să mă ia înainte de acest timp teribil. (De altfel, acest argument este relevant doar pentru cei care cred și într-un viitor „mare necaz”. Așa cum am descris mai sus, nu toți creștinii care sunt marcați de Teologia Reformată cred aceasta. Cu toate acestea, pentru mine nu are sens să cred că am trăit în ultimii două mii de ani într-un necaz de proporții fără precedent).
- Necazul cel mare este în mod evident un necaz *deosebit*. Este descris ca „timp de necaz pentru Iacov” (Jeremia 30.7) și este menționat în Matei 24.21 în legătură cu multe elemente iudaice. Biserica are promisiunea de a fi ferită de ceasul încercării (Apocalipsa 3.10) și de a nu fi rânduită pentru mânie (a se vedea punctul următor).
- În cadrul Necazului cel mare este vorba despre *mânia lui Dumnezeu* (compară cu Apocalipsa 6-18). Pavel le scrie credincioșilor din Tesalonic că Domnul Isus nu ne-a rânduit pentru mânie (compară cu 1 Tesaloniceni 5.9: în context, este vorba despre „ziua Domnului”. Compară și cu 1 Tesaloniceni 1.10 și Romani 5.9). În prezent, este vorba despre un necaz *din partea omului*.

---

¹⁶ Cu privire la momentul răpirii există, de asemenea, opinii diferite și în afara Teologiei Reformate. A se vedea și: S. Isenberg, *Der vergessene Reichum (Bogăția uitată)*, capitolul 22.32.

Răpirea înainte de Necazul cel mare

- Pavel le scrie credincioșilor din Roma despre modul în care „tot Israelul” va fi mântuit: „Pentru că nu doresc să nu știți, fraților, taina aceasta, ca să nu fiți înțelepți în voi înșivă: pentru că lui Israel i s-a făcut orbire în parte, până va intra plinătatea națiunilor; și astfel, tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: «Salvatorul va veni din Sion și va îndepărta neevlavia de la Iacov»” (Romani 11.25,26). Trăim astăzi în timpul împietririi lui Israel, acoperământul este încă pe fața poporului iudeu, dar când va intra „numărul deplin al neamurilor”, atunci „tot Israelul va fi mântuit”.
- În 2 Tesaloniceni 2 este vorba că marea apostazie a creștinătății și a omului păcatului (antihristul) va veni doar atunci când cel care o reține va fi luat de pe pământ. Mulți comentatori biblici consideră că acesta este Duhul Sfânt, care locuiește în credincios și în Biserică și El contracarează apostazia și stricăciunea. Atunci când credincioșii și, astfel și Biserica, sunt răpiți, calea este liberă pentru marea apostazie și apariția lui antihrist.¹⁷
- Mărturia din Apocalipsa se încadrează, de asemenea, în tabloul descris până acum: primele trei capitole din Apocalipsa se referă în mod repetat la Biserică (Adunare); cuvântul „Biserică” apare în total de 19 ori în aceste trei capitole. Apoi, începând cu capitolul 4, este descrisă o scenă cerească și, începând cu capitolele 6-18, sunt descrise judecăți severe și mânia lui Dumnezeu care vor veni pe pământ. Descrierea din Matei 24.3-31 se potrivește foarte bine cu aceasta. Tocmai în această fază (Apocalipsa 6-18) a cărții Apocalipsa nu citim nici măcar o singură dată despre Biserică, cu excepția imaginii celor 24 de bătrâni¹⁸ care sunt văzuți în cer. Cuvântul „Biserică” nu apare nici măcar o singură dată. În schimb, însă, se fac referiri remarcabile la pasaje biblice din Vechiul Testament și sunt menționate cele douăsprezece seminții ale lui Israel (Apocalipsa 7), ceva complet atipic pentru scrierile lui Ioan. Abia după această revărsare a mâniei și a judecăților lui Dumnezeu, Biserica re apare în chipul miresei și al noului Ierusalim (Apocalipsa 19-21). De aici trebuie să tragem concluzia logică că dovezile biblice nu arată că răpirea și venirea cu putere și mare glorie sunt unul și același lucru și că *cel puțin timpul ultimilor șapte ani din Daniel 9* se află între aceste două evenimente. Nu este aceasta și diferența dintre venirea Domnului, când El vine pentru *poporul Israel* ca „Soare al dreptății” (Maleahi 3.20) și ca „Steaua strălucitoare a dimineții” (Apocalipsa 22.16) când vine *pentru Biserică*? Se știe că steaua dimineții apare înainte de răsăritul soarelui.
- Există câteva imagini valoroase în Vechiul Testament, care ilustrează minunat răpirea înainte de Necazul cel mare (deși ele nu dovedesc în sine răpirea!). Bruce Anstey a

---

¹⁷ Sfânta Scriptură tace cu privire la adevăratul sens al celui care reține. Alți comentatori biblici apreciați au presupus că în mod deliberat nu a fost menționat cel care împiedică, deoarece această putere se poate schimba și în funcție de timp. În privința aceasta s-a făcut referire la sistemele lumești de putere. A se vedea, de exemplu: J. N. Darby, *Betrachtungen über das Wort Gottes, Galater bis Philemon*, Neustadt (Ernst-Paulus-Verlag) 1981, ediție nouă, pag. 328-330.

¹⁸ W. Kelly demonstrează foarte bine în comentariul său la cartea Apocalipsa (Ernst-Paulus-Verlag, pag. 74-76) că cei 24 de bătrâni sunt credincioșii glorificați, care au fost răpiți anterior la cer (compară cu 1 Tesaloniceni 4.16). W. Kelly, *Die Offenbarung*, Neustadt (Ernst-Paulus-Verlag) 1987, pag. 74-76.

Răpirea înainte de Necazul cel mare

descriu foarte bine aceste imagini în articolul *Die Gemeinde wird nicht durch die große Drangsal gehen*.¹⁹

Dacă nu facem distincția între speranțele și promisiunile lui Israel și cele ale Bisericii, atunci fie eliminăm speranțele și promisiunile poporului Israel, fie coborâm speranțele Bisericii la nivelul speranțelor iudaice, pământești. John Nelson Darby a scris pe bună dreptate:

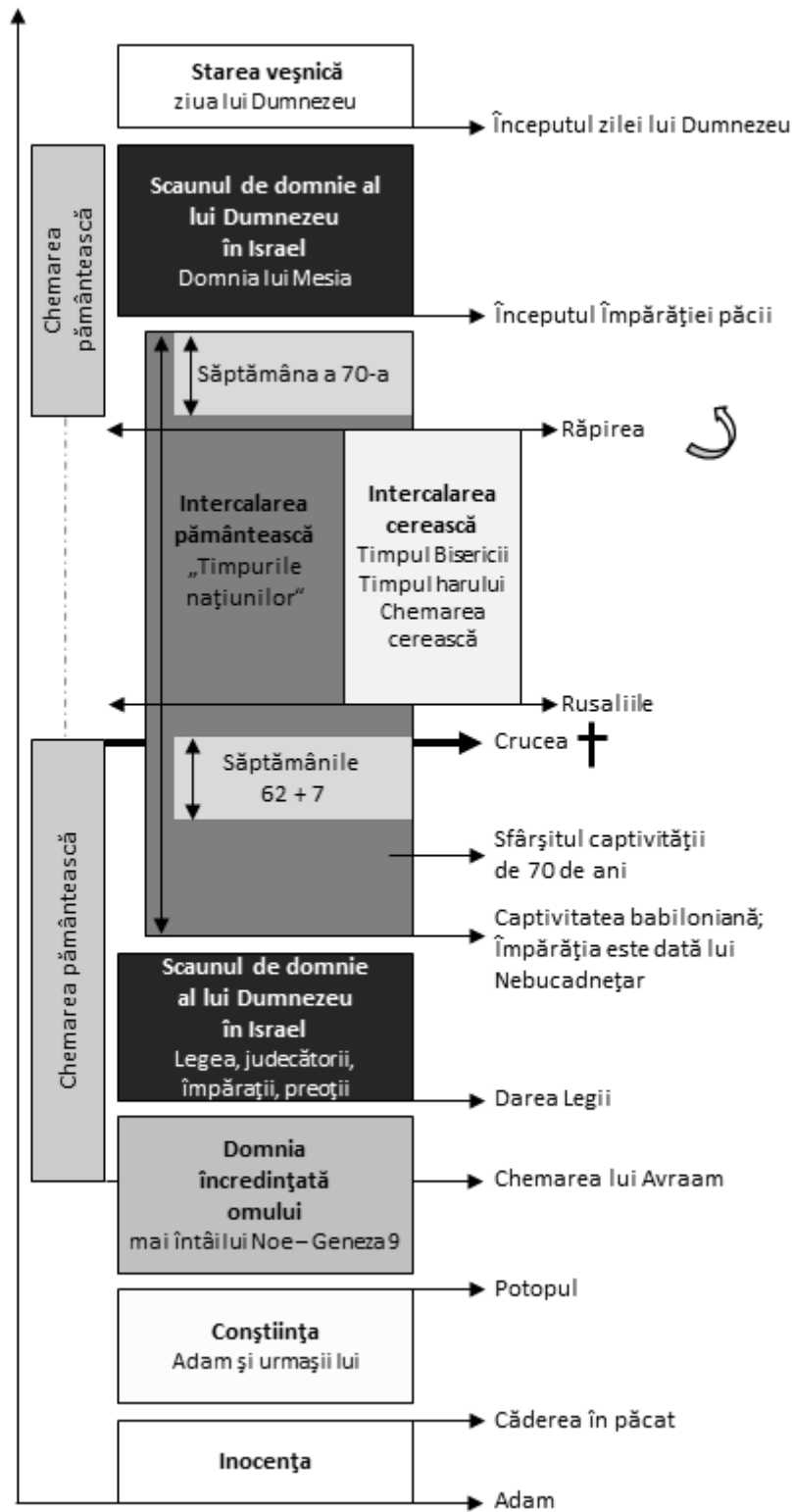
Dacă speranțele lor [ale iudeilor] erau speranțele Bisericii și dacă starea lor spirituală era aceeași cu starea noastră spirituală, atunci speranțele lor nu au fost împlinite, ci dezamăgite. Sau (și cititorul este rugat să ia notă specială de aceasta) dacă speranțele lor nu sunt speranțele Bisericii, atunci speranțele noastre sunt coborâte la nivelul speranțelor pământești și temporale ale iudeilor. Acesta este marele scop, pe care vrăjmașul îl urmărește cu acest plan, pentru că este, fără îndoială, lucrarea activă a vrăjmașului. Dacă negăm o rămășiță iudaică clar și distinct definită, care are o credință iudaică și speranțe iudaice și se referă la promisiuni iudaice, atunci aceasta coboară Biserica la acest nivel. Făcând aceasta, negăm valoarea și puterea binecuvântărilor spirituale din locurile cerești în Hristos, iar locul trupului lui Hristos în legătură cu El este pierdut. Tocmai aceasta este ceea ce face ca această problemă să fie atât de esențială pentru creștini. Marele scop al vrăjmașului este să nege și să distrugă adevărata credință a Bisericii și să dea la o parte Biserica însăși. El dorește să realizeze aceasta prin negarea răpirii credincioșilor înainte de arătarea Domnului și, ca o consecință, prin respingerea unei rămășițe iudaice clar și distinct definite, cu speranțe și evlavie iudaice. Nu sugerez nicidecum că toți cei care au alunecat în acest sistem intenționează aceasta sau sunt conștienți de consecințe, atunci când neagă răpirea credincioșilor înainte de arătarea Domnului și de rămășița iudaică. Dar efectul se produce oricum, și este pierderea lor, chiar dacă nu au intenționat aceasta. Ei sunt înșelați de vrăjmaș; deși ei înșiși nu intenționează în niciun fel să-și înșele și să-și inducă în eroare cititorii prin intermediul vrăjmașului.²⁰

Următoarea diagramă trebuie citită de jos în sus. Ea arată că timpul Bisericii este o intercalare în căile lui Dumnezeu cu omenirea. Prin necredința lui Israel, Dumnezeu făcuse deja o intercalare pământească și dăduse guvernarea în mâinile națiunilor (Daniel 2.37), care era caracterizată de diferite imperii mondiale. Când Domnul Isus a venit pe pământ, El a venit mai întâi pentru Israel (Matei 15.24) și le-a oferit Împărăția păcii promise. Poporul Israel L-a respins pe Mesia al său și calea a fost liberă pentru intercalarea cerească a bisericii. Acest timp începe cu Rusaliile și se încheie cu răpirea. Domnul va relua apoi firul cu Israel, ultima săptămână-an din Daniel 9 se va împlini și va începe Împărăția de o mie de ani promisă (vezi capitolul următor).

---

¹⁹ Sursa: <https://www.soundwords.de/a11846.html> (Traducerea articolului în limba română se poate accesa aici: <https://www.soundwords.de/adunarea-biserica-nu-va-trece-prin-necazul-cel-mare-a11865.html>).

²⁰ J.N. Darby, *Collected Writings*, vol. 11, pag. 122.

Titlul original: *Die Entrückung vor der Drangsal*
Sursa: *Reformatörische Theologie - was steckt dahinter?*
Editura Daniel-Verlag, 2025, pag. 49-62.